

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121315525
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121315525.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, zastúpeného právnym zástupcom Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, v mene ktorého pred súdom koná Mgr. Martina Klačanová, advokátka a konateľka, proti žalovaným: 1/ J. A. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo Y. F., G. č. XXX/XX, a 2/ H. H., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo Y. F., G. č. XXX/XX, zastúpenej žalovaným 1/ ako splnomocneným zástupcom, o zaplatenie 3.555,86 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csp/151/2021-163 zo dňa 27.01.2022, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 3.555,86 € s príslušenstvom (prvý výrok) **p o t v r d z u j e.**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (druhý výrok) **m e n í tak**, že žalovaní 1/ a 2/ sú spoločne a nerozdielne **p o v i n í** nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania pred súdom prvej inštancie žalobcu.

Žalovaní 1/ a 2/ sú spoločne a nerozdielne **p o v i n í** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.555,86 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 253,99 € od 11.05.2018 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.06.2018 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.07.2018 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.08.2018 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.09.2018 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.10.2018 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.11.2018 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.12.2018 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.01.2019 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.03.2019 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.04.2019 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.05.2019 do zaplatenia, zo sumy 253,99 € od 11.06.2019 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a žalobcovi priznal proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého „žalovaní 1/ a 2/ uzavreli so R. R., a.s., dňa 15.05.2014 zmluvu o splátkovom úvere; z tejto zmluvy vyplýva, že žalovaným 1/ a 2/ bol poskytnutý spotrebný úver na čokoľvek v sume 12.001,- €, ktorý mali splatiť v 60 mesačných splátkach v sume 253,99 € splatných vždy do 10. dňa v mesiaci so splatnosťou prvej splátky dňa 10.07.2014; splatnosť úrokov a poplatkov bola dohodnutá mesačne ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci; termín konečnej splatnosti bol určený na deň 10.06.2019, celkové náklady spotrebiteľa mali predstavovať sumu 15.238,72 €, ročná úroková sadzba 9,40 %, RPMN 9,96 % a priemerná hodnota RPMN 13,34 %; výzvou zo dňa 04.05.2020 R. R., a.s., oznámila žalovaným 1/ a 2/, že výška splatnej a nezaplatenej pohľadávky predstavuje ku dňu 04.05.2020 sumu 4.614,35 €, banka ich súčasne vyzvala na zaplatenie dlžnej sumy s tým, že ak dlžnú sumu neuhradia, banka je oprávnená pohľadávku postúpiť tretej osobe; na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020 medzi postupcom R. R., a.s., a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným; postúpenie pohľadávky postupca oznámil žalovaným listom zo dňa 20.10.2020; pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu 4.906,81 €, ktorá pozostávala z istiny v sume 3.538,16 €, z riadneho úroku v sume 966,97 €, z úrokov z omeškania v sume 377,68 € a z poplatkov v sume 24,- €; žalobca si voči žalovaným 1/ a 2/ uplatnil len splátky úveru splatné od 10.05.2018 do 10.06.2019 v počte 14 v celkovej sume 3.555,86 € (14 x 253,99 € = 3.555,86 €)“.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie je žaloba žalobcu v plnom rozsahu dôvodná; spornú zmluvu o úvere považoval za spotrebiteľskú zmluvu, keďže právny predchodca žalobcu konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci svojej podnikateľskej činnosti a na strane dlžníkov vystupovali spotrebiteľia (fyzické osoby), ktoré neuzatvárali zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti; súd prvej inštancie argumentoval, že „žalobca preukázal svoju aktívnu legitímáciu v spore zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020; postupca postúpenie pohľadávky oznámil žalovaným 1/ a 2/ listom zo dňa 20.10.2020, čo nebolo medzi stranami sporné; právny predchodca žalobcu so žalovanými 1/ a 2/ dňa 15.05.2014 uzavrel zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bol bezúčelový úver na čokoľvek v sume 12.001,- €, ktorý žalovaní vyčerpali; úver mali žalovaní 1/ a 2/ splácať v 60 mesačných splátkach v sume 253,99 € splatných vždy do 10. dňa v mesiaci so splatnosťou prvej splátky 10.07.2014; splatnosť úrokov a poplatkov bola dohodnutá mesačne ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci; termín konečnej splatnosti bol určený na deň 10.06.2019, celkové náklady spotrebiteľa mali predstavovať sumu 15.238,72 €, ročná úroková sadzba 9,40 %, RPMN 9,96 % a priemerná hodnota RPMN 13,34 %; súd bol toho názoru, že zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.; žalovaní 1/ a 2/ úver nesplácali riadne a včas; v konaní neboli predložené listinné dôkazy preukazujúce skutočnosť, že by právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka; konečná splatnosť úveru preto nastala dňa 10.06.2019, kedy uplynula splatnosť poslednej splátky, čo vyplýva aj zo samotnej prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020; právny predchodca žalobcu postúpil svoju pohľadávku žalobcovi titulom splatných nezaplatených splátok a úrokov až po termíne konečnej splatnosti úveru; žalobca si žalobou voči žalovaným 1/ a 2/ uplatnil len splátky úveru splatné od 10.05.2018 do 10.06.2019 v počte 14 v celkovej sume 3.555,86 € (14 x 253,99 € = 3.555,86 €); v tomto prípade plynie premlčacia trojročná doba odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti každej konkrétnej splátky (od 11.05.2018 v prípade prvej uplatnenej splátky, pričom trojročná premlčacia doba by v prípade tejto splátky uplynula dňa 10.05.2021); keďže žaloba bola podaná na súd dňa 20.04.2021, nárok žalobcu preto nebolo možné považovať za premlčaný; keďže žalobca si uplatnil nárok za obdobie od 10.05.2018 do 10.06.2019, súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné skúmať nezrovnalosti v splátkach zaplatených pred týmto obdobím tak, ako to namietal žalovaný 1/ na pojednávaní“; pokiaľ žalovaní žiadali, aby súd podrobil úverovú zmluvu kontrole na zistenie neprijateľných zmluvných podmienok súd prvej inštancie uviedol, že „žalovaní v konaní nešpecifikovali, ktoré zmluvné podmienky uvedené v zmluve o úvere, sú podľa nich neprijateľné; súd prvej inštancie preto zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 15.05.2014 podrobil kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok so zameraním na nároky žalobcu uplatňované v súdnom konaní spôsobilé ohroziť alebo porušiť práva spotrebiteľa, pričom nezistil, že by v zmluve boli takéto neprijateľné zmluvné podmienky“; súd prvej inštancie nepovažoval sporný úver za bezúročný a bez poplatkov, pretože podľa súdnej praxe (na ktorú poukázal) „nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba konkrétnej anuitnej splátky a v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľa žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie

dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky)“; z dôvodu omeškania žalovaných so zaplatením peňažného dlhu priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj uplatnené úroky z omeškania; pokiaľ žalovaní namietli, že si žalobca uplatnil úroky z omeškania aj z úrokov z úveru súd prvej inštancie uviedol, že „s poskytnutím peňažných prostriedkov sa viaže aj povinnosť platiť úroky z úveru (§ 497 Obchodného zákonníka); úroky z úveru (zmluvné úroky) sú osobitnou peňažnou náhradou súvisiacou s poskytnutím peňažných prostriedkov; v súvislosti s omeškaním s úhradou dlžného zmluvného úroku vyčísleného do mimoriadnej splatnosti úveru je možné požadovať platenie úrokov z omeškania, čo vyplýva aj z ustálenej súdnej praxe (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/35/2020 zo dňa 24.09.2020); cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia; aj z týchto záverov tak podľa súdu vyplýva záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania“; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel.

1.4 Súd prvej inštancie ťažiskovo rozhodol s poukazom na ustanovenia § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 a 5, § 101 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v spojení s § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu 15.05.2014 (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“); o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovaným plnú náhradu trov konania.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní 1/ a 2/ včas odvolanie zo dňa 17.03.2022 (č.l. 182-184 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadli v celom rozsahu; podľa obsahu odvolania vyjadrili názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); (1) v prvom rade nesúhlasili s názorom súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu nie je premlčaný; v tomto smere vyjadrili názor, že „nakoľko došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, tak premlčanie sa musí posudzovať od splatnosti najstaršej splátky, ktorá mala za následok splatnosť úveru, t.j. od 12.03.2018, kedy bola zaplatená posledná splátka, preto premlčacia doba uplynula dňa 12.03.2021 a žaloba bola podaná na súd dňa 20.04.2021“; poukázali aj na skutočnosť, že žalobca v prejednávanej spore uplatnil len splátky úveru splatné v období od 10.05.2018 do 10.06.2019, t.j. prispôbil žalobu, aby sa vyhol premlčaniu; (2) ďalej nesúhlasili s názorom súdu prvej inštancie, že sporná zmluva o úvere obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), keď namietali, že „súd prvej inštancie poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu vynesené v období od 2017 do 2019, ktoré však boli prijaté tri a viac rokov po uzavretí spornej zmluvy, preto ich nemožno aplikovať z dôvodu zákazu retroaktivity“; (3) ďalej vyčítali súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s ich námietkou, že pôvodný veriteľ (právny predchodca žalobcu) im listom zo dňa 01.04.2018 oznámil odobratie poskytnutej zľavy na úroku z úveru vo výške 1,50 % pre nesplnenie podmienok a zvýšil úrokovú sadzbu na 10,90 % ročne, v spornej zmluve bola pritom stanovená fixná úroková sadzba do splatnosti vo výške 9,40 % ročne; pôvodný veriteľ v tejto súvislosti súčasne zvýšil výšku splátky zo sumy 253,99 € mesačne na sumu 256,03 € mesačne (t.j. o 2,04 € mesačne); jednostranná zmena podmienok podľa ich názoru spôsobila hrubý nepomer v právach a povinnostiach, preto je nutné sporný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov; (4) ďalej vyjadrili názor, že žalobcovi nevznikol nárok na úroky z omeškania, pretože istina úveru bola splatená; nesúhlasili ani s názorom, že právo na úroky z omeškania vzniká veriteľovi každý deň a malo by podliehať premlčaniu v samostatnej trojročnej premlčacej dobe; (5) nakoniec žalovaní nesúhlasili ani s názorom súdu prvej inštancie o možnosti priznať úroky z omeškania z úrokov, keď v tomto smere poukázali na viaceré (12) rozhodnutia odvolacích súdov; na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietne.

2.2 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 23.06.2022 (č.l. 253-254 spisu) k odvolaniu žalovaných prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalovaní v podanom odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré

by spochybovali uplatnený nárok; v plnom rozsahu sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom, v ktorom sa súd prvej inštancie dostatočne vyjadril ku všetkým prostriedkom procesnej obrany žalovaných; na základe uvedeného považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a navrhol jeho potvrdenie.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaných ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k vyhovaniu žalobe žalobcu v plnom rozsahu, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.5 Odvolanie žalovaných nie je dôvodné. Odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej spore boli splnené zákonné podmienky na vyhovieť žalobe žalobcu; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); medzi stranami nebol sporný spotrebiteľský charakter sporu; medzi stranami nebolo sporné ani samotné uzavretie spornej zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 15.05.2014 ani jej obsah; medzi stranami zostalo (ťažiskovo v odvolacom konaní) sporné právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu nie je premlčaný a žalobcovi vznikol nárok na uplatnené dlžné splátky úveru s príslušenstvom.

4.6 Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o vyhovení žalobe potvrdil, pričom sa stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.); pokiaľ ide o konkrétnu odvolaciu argumentáciu žalovaných (§ 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.) odvolací súd udáva, že (1) námietku premlčania uplatneného nároku ako nedôvodnú posúdil súd prvej inštancie správne; nie je správny názor žalovaných, že na premlčanie uplatneného nároku je potrebné aplikovať ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, pretože v prejednávanej spore nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (§ 565 Občianskeho zákonníka), ale dlžná suma zo sporného úveru bola uplatnená po konečnej splatnosti úveru (10.06.2019) dojednanej v zmluve; každá splátka úveru sa preto premlčuje

samostatne vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 101 Občianskeho zákonníka); postup žalobcu ako veriteľa, ktorý uplatnil len časť nezaplatených (nepremičaných) splátok nie je v rozpore so zákonom; (2) nie je správny názor žalovaných, že prihladenie na ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu k výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorej predmetné ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, t.j. znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky, predstavuje porušenie zákazu retroaktivity; v prípade súdneho rozhodnutia ide vždy (len) o výklad zákona, preto v tomto prípade nemožno hovoriť o retroaktivite, na možnosť prihladenia na aktuálnu súdnu prax preto nemá vplyv, kedy vznikol posudzovaný právny vzťah; (3) tvrdená zmena úroku z úveru nemá vplyv na správnosť napadnutého rozsudku; zo spornej zmluvy o úvere zo dňa 15.05.2014 vyplýva, že strany dohodli fixný úrok vo výške 9,40 % ročne do splatnosti, „v ktorej je zohľadnená zľava z úrokovej sadzby vo výške a za podmienok uvedených vo zverejnení“, pričom pravidelná splátka úveru bola dojednaná v sume 253,99 € mesačne; žalovaní v odvolaní tvrdili, že zo strany právneho predchodcu žalovaného došlo listom zo dňa 01.04.2018 k zvýšeniu úrokovej sadzby na 10,09 % ročne a zvýšeniu splátky úveru na sumu 256,03 € mesačne; z vykonaného dokazovania však tento záver nevyplýva; žalobca v prejednávacom spore uplatnil splátky v sume 253,99 € (podľa spornej zmluvy), pričom ani z prehľadu splátok úveru (č.l. 73-90 spisu) nevyplýva tvrdené zvýšenie splátok úveru; (4) pokiaľ žalovaní namietli, že žalobcovi nevznikol nárok na úroky z omeškania z dôvodu úhrady istiny, takýto záver z dokazovania nevyplýva, pričom dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenej úhrady istiny v spore zaťažovalo žalovaných; nie je správny ani názor žalovaných o premlčaní nároku žalobcu na úroky z omeškania, ktoré sa tiež premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe; nakoniec (5) nie je dôvodná ani argumentácia žalovaných, že žalobcovi nevznikol nárok na úroky z omeškania z úrokov; predmetom konania boli dlžné splátky úveru v sume 253,99 € splatné v období od 10.05.2018 do 10.06.2019 (v zmysle bodu 7.4 všeobecných obchodných podmienok je zrejmé, že v každej splátke je zahrnutá splátka istiny a splátky dohodnutého úroku); v prípade omeškania so zaplatením úroku (vyčísleného v každej jednotlivéj splátke úveru) vzniká dlžníkovi povinnosť zaplatiť z dlžnej sumy aj príslušné úroky z omeškania; vyčíslený úrok tak predstavuje peňažný dlh, pričom omeškanie s jeho zaplatením spôsobuje vznik nároku veriteľa na úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka); súd prvej inštancie preto nepochybil, keď z jednotlivých dlžných splátok úveru priznal žalobcovi aj uplatnené úroky z omeškania; žiadna z odvolacích námietok žalovaných nebola preto podľa odvolacieho súdu dôvodná; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o vyhovení žalobe ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaní podané odvolanie obsahovo odôvodnili tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj jeho právne posúdenie veci v prejednávacom spore však považuje odvolací súd za správne a obsahom uplatnených odvolacích dôvodov sa ich podľa odvolacieho súdu žalovaným nepodarilo spochybníť (body 4.4 až 4.6 odôvodnenia);

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o vyhovení žalobe ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania a súčasne ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) preskúmal aj výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (druhý výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd

prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. správne podľa výsledku konania priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie plne úspešnému žalobcovi v plnom rozsahu (100 %); nakoľko však vo výroku o trovách konania súd prvej inštancie nevyjadril povinnosť nahradiť trovy konania, zostal výrok o trovách konania v tejto podobe nevykonateľný; preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné tento výrok z formálnych dôvodov zmeniť a uložiť žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalobcu pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %); z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.